Τιμῶνται Λεπτῶν 10 — ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ — Τιμῶνται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 19 Δεκεμβρίου 1893. — ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 4

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α·Ϊ·ΔΑ, διήγημα Felice Venosta. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΔΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
ΤΩΝ
ΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἔληξεν ἤδη τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόων εἰσπραξις καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκοίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἑξάμηνον συνδρομήν των κατ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, εὑρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἀκόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

Α Ϊ Δ Α

Διήγημα FELICE VENOSTA

[Συνέχεια]

—Ὁ πατήρ της! ἀνέκραξαν οἱ παρεστῶτες.

—Εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας! ἐψιθύρισε μετ' ἀγαλλιάσεως ἡ Ἀμνερίς, ἂς μοὶ κατφιλονικήσῃ τώρα τὸν ἔρωτά μου! ζωὴν ἀντὶ ζωῆς.

—Πάτερ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀϊδᾶ, καὶ σὺ αἰχμάλωτος! οἱ θεοὶ ἠθέλησαν λοιπὸν νὰ ἴδωσι μέχρι πυθμένος τὸ ποτήριον τῆς δυστυχίας;

—Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά των, Ἀϊδᾶ! Ἐγέρθητι· ἂς μὴ κυλίεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἡ προσφιλής μου θυγάτηρ! Ἐναγκαλίσθητί με· δὲν δύναμαι, ὡς θέλω, νὰ σὲ σφίγξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

Ἡ Ἀϊδᾶ ἐγείρεται, καὶ μετὰ παλλούσης καρδίας περιπτύσσεται τὸν πατέρα της ὅστις τῇ ψιθυρίζει:

—Μὴ ἀποκαλύψῃς τ' ὄνομά μου, κόρη μου, οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας γνωρίζει ὅτι εἶμαι ὁ βασιλεὺς Ἀμόν-Ἀσσάρ.

—Πλησίασον γέρων, εἶπεν ὁ Φαραὼ στρεφόμενος πρὸς τὸν αἰθίοπα, λοιπὸν εἶσαι...

—Ὁ πατὴρ τῆς Ἀϊδᾶς... καίτοι πολλαὶ ἀνοίξεις στέφουσι τὴν κεφαλήν μου, ἠθέλησα καὶ ἐγὼ νὰ πολεμήσω· καὶ ἐνῷ αἱ φάλαγγές σου μετὰ πολύωρον αἱματηρὰν μάχην ἀνεδείχθησαν νικήτριαι, αἱ δὲ ἡμέτεραι ἐτρέποντο εἰς φυγήν, τρωθεὶς ὑπὸ ἀφάτου λύπης ἐζήτησα, ἀλλ' εἰς μάτην, τὸν θάνατον· προετίμων μυριάκις τοῦτον παρὰ νὰ συρθῶ αἰχμάλωτος. Ἡ ἐνδυμασία τὴν ὁποίαν φέρω, ἂς σοὶ εἴπῃ πᾶν ὅ,τι τὰ χείλη δὲν δύνανται, ἂν ὑπερασπίσθην τὸν βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα μου. Ἡ τύχη μας ἐδείχθη ἐναντία· τὰ αἰθιοπικὰ ὅπλα ἐξησθένησαν, τὸ θάρρος ὅμως τῶν ἀνδρείων εἶναι μέγα· πολλοί, πλεῖστοι ἔπεσαν μὲ τὸν σίδηρον ἀνὰ χεῖρας, πληγωμένοι ἐπὶ τοῦ στήθους· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς μου, τρωθεὶς ὑπὸ ἀπειραρίθμων πληγῶν ἔπεσεν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐάν, τυχόν, εἰς σέ, ὦ Φαραώ, ὁ ἔρως τῆς γενετείρας γῆς εἶναι ἁμάρτημα, τότε ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι καὶ πρόθυμοι ν' ἀποθάνωμεν. Δὲν θὰ μᾶς ἴδῃς νὰ τρέμωμεν, ὄχι, σοὶ τὸ ὁρκιζόμεθα εἰς τὸν θεὸν τῆς Αἰθιοπίας!

—Πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἀϊδᾶ, ν' ἀποθάνῃς! ὄχι, δὲν θ' ἀποθάνῃς.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἵστατο ὡς ἀσπὶς ἐνώπιον τοῦ γενήτορος καὶ διὰ τρεμουσῶν χειρῶν τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτήν. Εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν Φαραώ:

—Βασιλεῦ, προσέθετο, ἐστὲ ἐπιεικής. Τὸ πεπρωμένον ἀνηλεῶς ἤδη κατέτρεξε τοὺς ἀδελφούς μου, μὴ ἐπαυξήσητε τὴν δυστυχίαν ἑνὸς λαοῦ μὲ ἀνωφελεῖς ἑκατόμβας καὶ σκληρὰς φυλακίσεις. Σκεφθῆτε ὅτι μίαν ἡμέραν, ἴσως αὔριον, οἱ θεοὶ ἐνδέχεται νὰ κεραυνοβολήσωσι καὶ ὑμᾶς αὐτὸν καὶ δοκιμάσητε πόσον πικρὰ εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς γῆς τῆς γεννήσεώς μας καὶ τὸ φέρεσθαι πτωχοὶ καὶ πλάνητες εἰς ξένην γῆν.

Ὁ Ῥάμφις τιθέμενος μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς Αἰθιοπίδος ἀνεφώνησε:

—Ὁποία τόλμη εἰς αἰχμάλωτον; Σὺ δεσμῶτις, πῶς τολμᾷς ν' ἀντιλέγῃς εἰς τὸν βασιλέα σου;.... ἐὰν ἡ υἱϊκὴ στοργὴ δὲν σοὶ ἐσυγχώρει τὸ θράσος σου φοβερὰ βασανιστήρια θὰ σὲ περιέμενον ...

—Εὐσπλαγχνίαν ἐπικαλοῦμαι, ἀνέκραξεν ἡ Ἀϊδᾶ μὲ κλαυθμηρὰν φωνήν.

—Μὴ δίδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους της, βασιλεῦ, ἔλεγεν ὁ ἀρχιερεύς, ὀφείλετε νὰ κλείσητε τὴν καρδίαν πρὸς πᾶν αἴσθημα οἴκτου διὰ τοὺς Αἰθίοπας· τὸ ἀπαιτοῦν οἱ θεοί, ἐν τῇ συνέσει των ἐψήφισαν τὸν μὲν θάνατον εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀγρίων τούτων φυλῶν, τὴν δὲ φυλάκισιν εἰς τοὺς λοιπούς!...

—Ὄχι, βασιλεῦ, διέκοψεν ἡ Ἀϊδᾶ μὲ σπαραξικάρδιον τόνον, ὀφείλετε ἀπεναντίας νὰ εἶσθε ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς νικηθέντας· δὲν εἶναι ἔνοχοι δι' ἄλλο, εἰμὴ ὅτι πολὺ ἠγάπησαν τὴν πατρίδα, τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς των, καὶ οὐδὲν καθ' ὑμῶν τρέφουσι μῖσος.... Σᾶς παρακαλῶ, ἐξ ὀνόματός των· εἶμαι θυγάτηρ, ἔχω τὴν καρδίαν εἰς τὰ χείλη καὶ ἱκετεύω διὰ τὸν πατέρα... Τιμωρήσατε ἐμὲ μᾶλλον· ἐμὲ βασανίσατε· θανατώσατέ με ἐὰν ὑπῆρξα προπέτης, ἀλλ' οἱ

ἀδελφοί μου, ὁ πατήρ μου, ἂς ἐπιστρέψωσι εἰς τὴν πατρίδα των !....

— Ἠθλίψις ἐζωγραφισμένη εἰς τὸ ὡραῖον πρόσωπον τῆς Ἀϊδᾶς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραδαμές, μοὶ ἀποκαθιστᾷ αὐτὴν χιλιάκις προσφιλεστέραν. Ἕκαστον δάκρυ τῆς οὐρανίου ἐκείνης νεάνιδος μοῦ ἀναφλέγει ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἔρωτά μου...

— Ὁποία βλέμματα ὁ Ραδαμὲς ἠκόντισε πρὸς τὴν Αἰθίοπα ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερὶς παρατηροῦσα τὸν νικητήν. Εἰς τὸ πρόσωπόν του διακρίνω φλόγα ἐπαυξάνουσαν τὰς ὑπονοίας μου !— Εἶμαι ἴσως προωρισμένη νὰ περιφρονηθῶ ! Θεοί ! ἂν τοιοῦτον μέλλει νὰ συμβῇ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐκδικηθῶ !

—Φαραώ, τί ἀποφασίζεις ; εἶπεν ὁ Ράμφις, θὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν αἰχμάλωτον ;

— Ἐπειδὴ εὐμενεῖς ὑπῆρξαν πρὸς ἐμὲ οἱ θεοί, ἀπήντησε, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ἐπιεικής. Ὁ πρὸς τοὺς νικηθέντας οἶκτος θὰ εἶναι εὐχάριστος εἰς τὴν χώραν τῶν μακάρων καὶ διὰ μειδιάματος θὰ ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ Ὀσσίριδος.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ἡ Ἀϊδᾶ, σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν μου καὶ τοῦ πατρός μου.

Ἐν τούτοις ὁ Ραδαμὲς ἐπλησίασε τὸν θρόνον τοῦ Φαραὼ καί :

— Βασιλεῦ, τῷ εἶπε, καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρουν διὰ τὸν πόλεμον, ὡρκίσθην ἐνώπιον τοῦ Ἴσιδος ὅτι πᾶσα ἐπιθυμία μου θὰ πληρωθῇ κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν... Καὶ ἤδη ἐπαναλάβετε τὴν ὑπόσχεσίν σας . . . Θὰ διατηρήσητε τὸν ὅρκον σας ;

— Ὑπεσχέθην, Ραδαμές, καὶ δὲν θὰ λείψω, ἀπήντησεν ὁ Φαραώ.

— Λοιπόν, βασιλεῦ, ἡ ἐπιεικειά σας, ἂς ὑπερβῇ πᾶν ὅριον· σᾶς ζητῶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν αἰχμαλώτων.

—Ὅλων ζητεῖς τὴν τελείαν συγχώρησιν ; ἀνέκραξεν ἡ Ἀμνερίς.

—Μάλιστα, βασίλισσα,ὅλων· ἔστω ἐπιεικὴς ὁ βασιλεύς. Ἡ συγχώρησις ὄχι μόνον εἶναι εὐάρεστος πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ καὶ ἐπαυξάνει τὴν ἰσχὺν τῶν βασιλέων ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Θὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ καὶ ἡ Ἀϊδᾶ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερίς, ἡ ἀντεράστριά μου, ἂς φύγῃ ἄνευ ἀναβολῆς,

—Κλίνω γόνυ ἐνώπιόν σου, Φαραώ, εἶπεν ὁ ἀρχιερεύς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ οἰκτείρετε τοὺς Αἰθίοπας· ἂς θανατωθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Αἰγύπτου ἐδάφους.

—Ὄχι, Ράμφις, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές, ἐπιεικειαν, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὴν τὴν λέξιν ἂς προφέρωσι σήμερον τὰ χείλη σας.

—Ἄκουσον, ἀρχηγέ· οἱ Αἰθίοπες εἶναι ἀνδρεῖοι, ἂν θέλετε, καὶ ἡ ἀνδρεία πάντοτε τρέφει μεγαλόψυχα αἰσθήματα· εἶναι ὅμως ἄσπονδοι ἐχθροί μας. Ἐν τῇ καρδίᾳ των θὰ ἐμφωλεύῃ ἀναμφιβόλως ἡ ἐκδίκησις· ἡ συγχώρησις θὰ τοὺς ἀποκαταστήσῃ ἐκ νέου αὐθάδεις καί, ἐλεύθεροι, θὰ δράζωσι πάλιν τὰ ὅπλα ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιεικείας, ἡ θέλησις ὅμως τοῦ βασιλέως ἐπιφραγίζει...

— Ὁ ἀνδρεῖος βασιλεὺς Ἀμὸν-Ἀσσάρ, ἀπέθανεν ἐν τῷ πεδίῳ. Ποία ἐλπὶς ἀπέμεινεν εἰς τοὺς νικηθέντας ; Πιστεύσατέ με, ἀπὸ τοῦδε οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει. Ἀλλ' ἐν οἵᾳ δήποτε περιπτώσει τὰ τέκνα τῆς Αἰγύπτου θὰ ἀγρυπνῶσιν ὡς οἱ ἀλέκτορες καὶ θὰ γίνωσι συνετοὶ ὡς οἱ μέλανες ὄφεις.

— Τοὐλάχιστον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ράμφις, ἂς κρατήσωμεν ὡς ἐνέχυρον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας τὸν πατέρα τῆς Ἀϊδᾶς καὶ τότε μόνον νὰ θραύσωσι τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας του, ὅταν ὁρκισθῇ ὅτι τὸ αἰγυπτιακὸν ἔδαφος δὲν θὰ γίνῃ τὸ κέντρον τῶν ἐχθρικῶν εἰσβολῶν των.

—Ράμφις, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ἐνδίδω εἰς τὰς συμβουλὰς τῆς ἐπιεικείας· οἱ αἰχμάλωτοι ἂς μείνωσιν ἐλεύθεροι ! Ὁ γέρων, ἂν ἐπιθυμῇ, θὰ μείνῃ ὀλίγον μεθ' ἡμῶν. Θὰ δώσω εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐχέγγυον μεγαλείτερον εἰρήνης καὶ ἀσφαλείας. Ἡ πατρὶς τὸ πᾶν ὀφείλει εἰς τὸν Ραδαμὲς καὶ βραβεῖόν του ἔστω ἡ χεὶρ τῆς ἀγαπητῆς μου θυγατρὸς Ἀμνερίδος. Μίαν ἡμέραν ἂς βασιλεύσῃ εἰς τὸν θρόνον τῶν Φαραώ.

—Ἂς ἔλθῃ τώρα ἡ δούλη, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀμνερίς, νὰ μοὶ ἀφαρπάσῃ, ἂν τολμᾷ, ἐκ τοῦ θρόνου τὸν σύζυγον.

— Τί ἀκούω; ἔλεγεν ἡ Ἀϊδᾶ. Δὲν μένει πλέον δι' ἐμὲ ἐλπίς· εἰς αὐτὸν ἡ δόξα καὶ ὁ θρόνος, καὶ εἰς ἐμὲ ἡ λύπη καὶ τὰ δάκρυα ἀπηλπισμένου ἔρωτος. Ὦ θεοί, βοηθήσατέ με κατὰ τὴν ὑπερτάτην ταύτην στιγμήν ! Ἐξ ἑνὸς ὁ πατήρ, περὶ τῆς τύχης τοῦ ὁποίου τρέμω, ἀφ' ἑτέρου ἄνθρωπος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνέθηκα τὰς ἐλπίδας, τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς θλίψεις τοῦ βίου μου, τὸν χάνω διὰ παντός. Ἂν καὶ προέβλεπον τὸν φοβερὸν αὐτὸν ἀποχωρισμόν, οὐχ ἧττον μοὶ εἶναι ἀνυπόφορος.

— Ἀπὸ σήμερον, προσέθετο ὁ βασιλεύς, ἂς λάμψῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νικητοῦ τὸ σύμβολον τῆς ἀνδρείας, ἂς ἔχωσι δὲ δόξαν οἱ μεγάλοι θεοὶ Ὄσσιρις καὶ Ἴσις, οἵτινες ἐπροστάτευσαν τὸ ἔδαφος τῆς ἡμετέρας πατρίδος.—Ραδαμές, δέχεσαι, δὲν ἔχει οὕτω, τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός μου ;

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ὁ Ραδαμές, κλίνων γόνυ πρὸ αὐτοῦ, δὲν εἶμαι ἄξιος τοσαύτης τιμῆς. Φυλάξατε τὴν χεῖρα τῆς Ἀμνερίδος, τοῦ κλέους τῆς οἰκογενείας σας, δι' ἄλλον ἀνώτερόν μου.

— Ἀποποιεῖσαι ἴσως ;

— Μὴ μὲ καταδικάσητε ὡς ἀγνώμονα· ἐκ τῶν λόγων μου ἐννοήσατε ὅτι γινόμενος σύζυγος τῆς Ἀμνερίδος, θ' ἀποκτήσω πολλοὺς τοὺς ἐχθροὺς καὶ δὲν θὰ ἦναι εὐτυχὴς ἡ σύζυγός μου, διότι πολλοὶ κίνδυνοι . . . Δὲν θὰ δυνηθῶ οὕτω νὰ καταστήσω τὸν βίον τῆς Ἀμνερίδος εὐτυχῆ . . . Οἱ θεοὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπεφάσισαν περὶ τῆς τύχης μου. Ἀφήσατέ με νὰ διάγω τὸν βίον, τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε διῆγον, ἡ Ἀμνερὶς εἶναι προωρισμένη δι' ἐνδοξώτερον συνοικέσιον.

— Τί ἀκούω ! ἐψιθύρισεν ἡ Φαραωνὶς ὠχρὰ ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως, ἀποποιεῖται τὴν χεῖρά μου καὶ δι' ἐκείνην, ναὶ δι' ἐκείνην, διὰ τὴν δούλην ! Ἀλλ' ἡ ἐκδίκησίς μου θὰ ἦναι τρομερά !

— Μάτην, Ραδαμές, ἀμύνεσαι διὰ τῆς μετριοφροσύνης, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς. Ἡ καρδία σου δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὴν προσφοράν, τὴν ὁποίαν σοὶ προτείνω, ἐγὼ ὅμως σοὶ παραχωρῶ τρεῖς ἡμέρας ἵνα σκεφθῇς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών σου, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦναι σύμφωνον μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου . . . Τώρα πηγαίνωμεν εἰς τὸν Ναόν,ἂς ἀνεγερθῶσιν ἱερεῖα ἐξιλασμοῦ πρὸς τὸν Θεόν !

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔδωσε τὸ σημεῖον τῆς εἰς τὸν Ναὸν μεταβάσεως.

Ὁ Ναὸς τοῦ Θεοῦ Ἴσιδος ἦτο μεγαλοπρεπέστατος. Ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσετο ὑπὸ δύο γιγαντιαίων μορφῶν. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο καταλλήλως διασκευασμένον διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν.

Ὁ Ράμφις, ἐνῷ διέσχιζεν τὴν συνοδίαν, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἀμνερίδα καί:

— Ἐλθέ, τῇ εἶπε, νὰ δεηθῇς πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν γάμων σου, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῇς τὴν ἀρρωγὴν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀθανάτου μητρὸς καὶ συζύγου τοῦ Ὀσσίριδος . . . Ἀλλὰ φαίνεσαι σκυθρωπή. Ὁ Θεὸς Ἴσις θὰ διασκεδάσῃ τοὺς θλιβεροὺς λογισμούς σου, ὁ Θεὸς ὁ ἐτάζων τὰς ἡμετέρας καρδίας καὶ γινώσκων πᾶν ἀνθρώπινον μυστήριον δίδει πάντοτε συμβουλὴν καὶ βοήθειαν.

— Ναί, σὲ ἀκολουθῶ εἰς τὸν Ναόν· θὰ δεηθῶ νὰ μοὶ δωρήσῃ ὁ Ραδαμὲς τὴν καρδίαν του, ὡς ἡ ἰδική μου εἶναι διὰ παντὸς πρὸς αὐτὸν ἀφιερωμένη ! Φοβοῦμαι, Ράμφις, προσέθετο στενάζουσα.

— Περὶ τίνος ;

— Ὁ Ραδαμὲς ἀγαπᾷ ἄλλην.

— Αὐτός ;

— Ναί, τὴν Ἀϊδᾶν.

— Ἔχεις ἀποδείξεις ;

— Ὡς πρὸς τὴν Ἀϊδᾶ πιστεύω ὅτι τὸν ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, οἱ δὲ λόγοι κοῦ Ραδαμέ ἡ ἀβεβαιότης του νὰ δεχθῇ τὴν χεῖρά μου μὲ πείθουσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ἀνταποκρίνεται. Δὲν βλέπεις πόσον προσπαθεῖ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ τὰ βλέμματα καὶ νὰ ἐξακοντίζῃ αὐτὰ ἐπὶ τῆς Ἀϊδᾶς. Ἄχ ! Ράμφις, εἶμαι δυστυχεστάτη !

— Ἀμνερίς, ἐμπιστεύθητι εἰς ἐμέ, θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]. Ι. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

—Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ Ρολάνδος.

—Εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ βαρόνου, μίαν μελανόφθαλμον ἀπαραμίλλου καλλονῆς, μὲ τὴν πίστιν μου !

—Εἶναι Ἀμερικανίς, στρατηγέ.

—Διάβολε ! τί ὡραία κεφαλή ! αὐτὴ καὶ ἡ Ροζίτα εἶναι ἓν ζεῦγος τέλειον.

—Δι' ὅσους ἀδιαφοροῦν διὰ τὸν χρωματισμὸν τῆς κόμης.

—Βεβαίως· καὶ ἐγὼ εἶμαι ἐξ ἐκείνων. Ἀλλὰ τί κάμνεις ἐδῶ;

—Τίποτε· μόλις ἦλθον.

—Ἐιφομάχει λοιπόν, γυμνάζου ἐνόσῳ εἶσαι νέος. Ἐγὼ ἄλλοτε ἔπαιζα μὲ τὸ ξίφος ὁλοκλήρους ὥρας. Ἀλλὰ τώρα ποῦ; ἡ ἀρθρῖτις μὲ ἐμποδίζει, αἱ κνῆμαι κλονίζονται, τὰ ἄρθρα μου τρίζουν! Καὶ σὺ δὲ Γκαρέν;

Οὗτος ἦτο πάντοτε ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ διβανίου καὶ προσεποιεῖτο τὸν κοιμώμενον.

Ἠγέρθη πάραυτα.

—Τί τρέχει, στρατηγέ;

—Κάθεσαι ἀργὸς σύ;

—Κοιμοῦμαι.

—Κακὸν παράδειγμα· δὸς ἓν μάθημα.

—Εἰς ποῖον;

—Εἰς τὸν νεανίαν αὐτόν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς δὲ Ρουβίλ, δεικνύων τὸν Ρολάνδον, ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὁποίου ἐστήριζε τὴν χεῖρά του.

—Δὲν ἔχω διάθεσιν, εἶπεν ὁ ὑποκόμης· προτιμῶ νὰ ἡσυχάζω.

—Ἔσο ζωηρότερος, κινήσου ὀλίγον, διάβολε!

Ὁ δὲ Γκαρὲν ἄφινε νὰ τὸν παρακαλέσουν.

Ὀπισθοδρόμησεν ὀλίγον, ὅσον ἤρκει ὅπως μείνῃ ἁπλοῦς θεατής.

Καὶ ἐν τούτοις αἱ διακόσιαι χιλιάδες φράγκων, ἐχόρευον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐπὶ τέλους, ἐπιμένοντος τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις τὸν ἐνέπαιζε διὰ τὴν ὀκνηρίαν του, διηυθύνθη πρὸς τὸν τοῖχον· ἔλαβεν ἐκεῖθεν ἓν ξίφος, τὸ παρετήρησε καλῶς καὶ στηρίζων τὴν αἰχμὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ἐλύγισεν ὡς κάλαμον δὲ στρεφόμενος ἁπλῶς:

—Διὰ πέν ε λεπτὰ μόνον, εἶπε, καὶ μετὰ τοῦτο ἀπέρχομαι.

Ὁ Ρολάνδος, ἀφοῦ περιεβλήθη τὴν τακτικὴν στολήν, ἐμιμήθη τὸν ὑποκόμητα.

Ὅτε οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐτέθησαν ἀντιμέτωποι, ἡ ταραχὴ τοῦ διεφθαρμένου ὑποκόμητος κατέστη πασιφανής.

Καί τοι πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ ἀντιπάλου του, ἐκτυπήθη πολλάκις κατὰ συνέχειαν.

Τὸ τοιοῦτον ἐδικαιολόγει τοὺς δισταγμούς του.

—Πράγματι εἶσαι ἀσθενής, φίλε μου, εἶπεν ὁ στρατηγός, καὶ πρέπει νὰ περιποιηθῇς ἑαυτόν.

Ὁ δὲ Γκαρέν, οὗτινος ἡ δεξιότης ἦτο ἀναμφισβήτητος καὶ συνήθως διεκρίνετο διὰ τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεων, ἐκτυπᾶτο ἐπανειλημμένως.

—Εὖγε, μαρκήσιε, εἶπεν ὁ Κροαζβίλ, ἀπόψε δειανύεσαι ἐκτάκτου δυνάμεως.

Ὁ Ρολάνδος εἶπε μετριοφρόνως:

—Προφανῶς μοῦ φείδονται.

Οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπέπληττον τὸν ὑποκόμητα.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οὗτος καθίστατο ζωηρότερος.

Αἴφνης ὁ νεανίας ἔτεινε τοὺς βραχίονας, τὸ ξίφος ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ ἔπεσε χαμαὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ πρόσω τεταμένην.

Ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ὁ ὑποκόμης ἔρριψε τὸ ξίφος του καὶ ἀφίσας ἀγρίαν κραυγήν,

—Ὦ Θεέ! εἶπε, τὸν ἐφόνευσα!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν στρατηγόν:

—Εἶχον προαίσθημα, εἶπεν, ὅτι θὰ μοὶ συμβῇ δυστύχημά τι.

Τὸ ὀξὺ ξίφος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ στήθους τοῦ Ρολάνδου, εἰς εἰς βάθος πέντε ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Ἀνήγειραν τὸν πληγωθέντα καὶ διὰ μυρίων προφυλάξεων τὸν ἤπλωσαν ἐπὶ στρώματος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀναγνωστηρίου.

Ὁ δὲ Γκαρὲν κύπτων ἐπὶ τοῦ θύματός του ἐφαίνετο διατελῶν ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ.

Ἔτρεξαν ζητοῦντες ἰατρούς, οἵτινες ἐν τούτοις ἐβράδυνον.

—Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἀποθνήσκει! ἐκραύγασεν ὁ δὲ Γκαρέν.

Ὁ Ρολάνδος ἐπνίγετο.

Κύματα αἱματώδους ἀφροῦ ἀνήρχοντο εἰς τὰ χείλη του.

—Τὴν μητέρα μου, ἐψιθύρισεν. Ἂς ὑπάγουν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν μητέρα μου.

Ἐπὶ τέλους εὑρέθη χειρουργός τις.

Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ σχολὴ ἂν ἤρχετο, θὰ ἦτο ἀνωφελής.

Ὁ δὲ Γκαρὲν εἶχε κερδίσει τὰ χρήματά του· καὶ μόνον διὰ θαύματος ὁ μαρκήσιος ἠδύνατο νὰ σωθῇ.

Ὦ ἀτιμία τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας!

Ὁ ὑποκόμης, ἀφοῦ ἡ καρδία του ἐξανέστη κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ Σεραφείμ, ἤδη πρὸ τοῦ τετελεσμένου ἐγκλήματος, ἵστατο ἀπαθής, θαυμάζων τὸ ἔργον του καὶ οὐδόλως σκεπτόμενος τὰς βασάνους τοῦ ἀτυχοῦς νέου, ἀγωνιῶντος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του!

Οἱ παριστάμενοι ἵσταντο πάντες κατηφεῖς καὶ κατάπληκτοι.

Πάντες ἔβλεπον ὅτι ἡ πληγὴ ἦτο θανάσιμος, ἀλλ' οὐδεὶς ἀμφέβαλεν ὅτι τὸ συμβὰν ἦτο ὅλως τυχαῖον, ἓν σφαλερὸν κτύπημα ἐπέταξε τὸ ἀσφαλιστικὸν κομβίον, ὅπερ εὑρέθη εἰς τὸ ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας ἑνὸς τῶν περιπατητῶν.

Ἐπὶ τέλους πολλοὶ ἰατροὶ προσῆλθον καὶ τελευταῖος πάντων ὁδιάσημος χειρουργὸς Δεσκούρ.

Διετάχθη ἀφαίμαξις ἥτις ἐπανέφερεν ἐπ' ὀλίγον τὸν ἀγωνιῶντα εἰς ἑαυτόν, ἤνοιξε οὗτος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδὼν τὸν δολοφόνον του γονυπετῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης του τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα σιωπηλῶς.

—Ἐπὶ τέλους παρεκάλεσε τὸν στρατηγὸν δὲ Ρουβίλ διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης νὰ τῷ φέρῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς γραφήν, καὶ ἐχάραξε διὰ χειρὸς θνησκούσης τὰς ἑξῆς λέξεις.

«Ἔλθετε· εἶναι παράκλησις θνήσκοντος.»

Καὶ ὑπηγόρευσε τὴν διεύθυνσιν.

«Μαρία Εὐαγγελία.

Εἰς τὸν κῆπον Μονσών.»

Τότε εἰδοποιήθη ὁ Ροζενδὰλ ἐν τῷ μελοδράματι, ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀπευθύνῃ τὸν λόγον τῇ Ροζίτᾳ.

Τὸ γραμμάτιον ὅπερ ὁ Ραβοὺ τῷ ἐκόμισε περιεῖχε ταῦτα μόνον:

«Ὁ κ. μαρκήσιος δ'Αρτάν, ἀποθνήσκει».

Ὄχι μόνον ἐξετέλεσεν ὁ κ. Σεραφεὶμ τὰς διαταγὰς τοῦ βαρόνου, ἀλλ' ἔσπευσε καὶ πρῶτος νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐνεργειῶν του καὶ τοῦ συμβάντος τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ροζενδὰλ διέμεινεν ἀπαθής.

Οὐδεὶς μυὼν τοῦ προσώπου του ἐπρόδιδε τὴν βαθεῖαν συγκίνησιν, ἣν τῷ ἐνεποίησεν ἡ εἴδησις αὕτη, ἣν εἰς οὐδένα ἀνεκοίνωσεν.

Ἡ μαρκησία δ'Αρτάν, καὶ ἡ ὑποκόμησσα δὲ Σερναὶ περιεπάτουν ὁμοῦ ὄπισθεν τοῦ θεωρείου των.

Ὁ Ροζενδὰλ διῆλθε πλησίον αὐτῶν καὶ τὰς ἐχαιρέτισε φιλικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς, ἔχων εἰς τὸν βραχίονα αὐτοῦ τὴν κρεολὸν ἥτις ἐπέστρεφεν οἴκοι, προφασιζομένη ἀδιαθεσίαν καὶ πλῆξιν.

Ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας της ἡ ἅμαξα τοῦ στρατηγοῦ δὲ Ρουβίλ τὴν ἀνέμενεν ἐκεῖ.

Κατὰ πρῶτον ἡ Μαρία ὡρμήθη ν' ἀρνηθῇ τὴν παράκλησιν τοῦ θνήσκοντος, ἀλλ' ὁ στρατηγὸς ὅστις συνεπάθει μεγάλως πρὸς τὸν Ρολάνδον, οὗτινος ἐξετίμα τὸν χαρακτῆρα, ἐπέμεινε τόσον, ὥστε συγκατετέθη καὶ διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην της νὰ τὴν φέρῃ ὁλοταχῶς εἰς τὴν βασιλικὴν ὁδόν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ξιφασκίας συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ ἡ μαρκησία ἦτο ἤδη ἐκεῖ μετὰ τῆς ὑποκομήσσης δὲ Σερναί.

Ὁ πληγωθείς, πρόσκαιρον μόνον αἰσθανθεὶς ἀνακούφισιν, ἐπνίγετο ἐκ νέου.

Τὸ θέαμα ἦτο λυπηρόν.

Ἡ μαρκησία ἐν ἀπελπισίᾳ ἵστατο παρὰ τὴν κλίνην τοῦ μόνου τέκνου της ρέγχοντος ἐν ἀγωνίᾳ ἐν στρωμνῇ τινι τῆς αἰθούσης τῆς ξιφασκίας.

Τὸν ὀφθαλμὸν ξηρὸν ἔχουσα, ἀνίκανος καὶ νὰ κλαύσῃ ἐν τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς της ὡς μητρός, παρίστατο εἰς τὴν καταστροφὴν πάσης τοῦ λοιποῦ ἐν τῷ κόσμῳ χαρᾶς δι' αὐτήν, ἐν τῇ ἀγωνία τοὐτέστι τοῦ τέκνου ὅπερ ἠγάπα θερμῶς, ἐν ᾧ πᾶσαι αἱ ἐλπίδες της συνεκεντροῦντο, καὶ χάριν τοῦ ὁποίου εἶχε κατέλθῃ μέχρις ἐγκλήματος!

Μετ' αὐτοῦ ἐτελεύτα ὁ βίος της!

Ὅτε παρετήρησε τὴν κρεολὸν διστάζουσαν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, ὡς ἀπαισία ὀπτασία ἐν τῇ ἐξαισίᾳ καλλονῇ της, ἔκαμε βῆμα πρὸς αὐτήν.

— Τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ; τὴν ἠρώτησε.

—Κατὰ παράκλησιν τοῦ υἱοῦ σας, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός.

Ὁ Ρολάνδος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα.

Ἄφες, την μῆτέρ μου! εἶπεν.

Καὶ διὰ νεύματος προσεκάλεσε τὴν Μαρίαν νὰ πλησιάσῃ.

Ὅτε δὲ αὕτη ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης του:

— Εὐχαριστῶ· τῇ εἶπεν· ἀπαίσιον συμβὰν μᾶς χωρίζει. Σὲ ἀγαπῶ, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ἡ ὑποκόμησσα ἐθρήνει.

Ἡ μήτηρ παρίστατο ἀγέρωχος καὶ ἀγρία, ἐν τῇ συγκινήσει ἐκείνη ἥτις συνέτριβε τὴν καρδίαν της, δὲν ἤθελε νὰ προξενήσῃ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ θεάματος τῆς ἀπελπισίας της εἰς ἐκείνην ἐν ᾗ ἐμάντευεν ἐχθράν.

Ὁ Ρολάνδος ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς τὴν χεῖρα ἔχων ἐν ταῖς χερσὶ τῆς νεάνιδος.

Ἡ ἐξασθένησίς του προέβαινε ταχέως.

Ἐν τούτοις ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς σβυνομένης :

—Παρ'ἐμοὶ ὑπάρχει ἐν διπλῷ ἡ τελευταία θέλησίς μου !

— Σιώπα ! ἐκραύγασεν ἡ κρεολός.

— Εἶναι ἡ περιουσία σου, Μαρία· καὶ δός μοι τὴν συγγνώμην σου !

—Τὴν συγγνώμην μου ; διατί ; διὰ τὰ ἐγκλήματα τῶν ἄλλων !

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐστράφη πρὸς τὴν μαρκησίαν. Γονυπετήσασα δὲ πρὸ αὐτοῦ αἴφνης ἤκουσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις :

— Χαῖρε μῆτερ ! Χαῖρε κόσμε ! Χαίρετε . . .

Καὶ ἡ ψυχή του ἀπέπτη ἐν τελευταίᾳ τινὶ καὶ ἀδιοράτῳ πνοῇ.

— Ἀποθνήσκει, εἶπεν ὁ χειρουργὸς Δεσκούρ.

Ἡ μαρκησία ἠττηθεῖσα ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ υἱοῦ της.

— Ρολάνδε, Ρολάνδε ! εἶπε κρατοῦσα τὴν κεφαλήν του εἰς τὰς χεῖράς της, ἐγὼ εἶμαι, ἐγώ, ἡ μήτηρ σου ! κύτταξέ με, δὲν μ' ἀκούεις πλέον !

Τὸ βλέφαρον τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἠνοίχθη καὶ οἱ ἤδη ὑελώδεις ὀφθαλμοί του, προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μαρκησίας, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσει τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην καὶ ἀπέλπιδα πρόσκλησιν.

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ὑπῆρξε στιγμιαῖον καὶ τὰ ὄμματά του ἐπανεκλείσθησαν διὰ παντός.

—Τὸ πᾶν ἐτελείωσε, κυρία, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς Δεσκούρ.

—Ἄ ! εἶπεν ἡ μαρκησία, δὲν τῷ ἐπέφερε τὸν θάνατον τὸ ξίφος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁ ἔρως σου, ὅστις ὑπῆρξε θανατηφόρος.

—Ὅπως θανατηφόρον ὑπῆρξε τὸ μῖσος σας, κυρία ! ἀντέλεξεν ἡ Μαρία, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς μαρκησίας. Ἐνθυμηθεῖτε τὸν πατέρα μου καὶ τὴν Μερσεδές.

Οὐδέποτε δύο γυναῖκες ἀντήλλαξαν ἐν ἑνὶ μόνῳ βλέμματι τόσην χολήν.

Καὶ ἡ κρεολὸς ἀπεμακρύνθη, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν ἅμαξάν της.

Ὀλίγον βραδύτερον νεκρικὴ συνοδία ἐφέρετο πρὸς τὸ μέγαρον δ' Ἀρτάν.

Ὁ δὲ Γκαρὲν ἔμεινεν εἰς τὴν βασιλικὴν ὁδόν.

Ἐφαίνετο συντετριμμένος.

—Διατί νὰ μὴ ἦμαι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου ! ἔλεγε· τὸ δυστύχημα θὰ ἦτο μικρόν· ἐνῷ ἐκεῖνος, νέος, ὡραῖος, εὐδαίμων !

Καὶ συνέτριψε μανιωδῶς τὸ ξίφος εἰς τεμάχια.

Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ρολάνδος δ'Ἀρτάν, ὁ υἱὸς τοῦ βαρόνου Ζάμ, φονευθεὶς παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἕνεκα ζηλοτυπίας ἐρωτικῆς, ἀνεπαύετο φέρων ἐπὶ τοῦ στήθους σταυρὸν ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ 'ν μέσῳ τῆς πολυτελείας, δι' ἧς ἡ ἀτυχὴς μήτηρ του ἐφρόντιζε νὰ περιβάλῃ τὸν προσφιλῆ ἐκεῖνον υἱόν.

Καὶ νεκρὸς ἔτι ὁ εὐγενὴς νεανίας, διεφύλαττε τὴν χάριν, ἥτις τὸν ἐστόλιζε ζῶντα.

Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων κλειστούς, τὸ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ τοὺς χαρακτῆρας ἐν ἡσυχίᾳ, ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοιμᾶτο ὕπνον εὐδαίμονα καὶ ὠνειρεύετο νεανικὰ ὄνειρα, προσμειδιῶντα αὐτῷ.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης του, ἀνεστραμμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, γυνή τις ἠγρύπνει καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λυγμὸς διέφευγε τοῦ στήθους της καὶ ἐτάρασσε μόνον τὴν νεκρικὴν σιγήν, ἥτις ἐβασίλευε πέριξ αὐτῆς.

Ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Ρολάνδου.

Ἡ ἀλαζὼν μαρκησία, μόνη ἤδη, ἀνέλαβε τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς ὡς γυναικὸς καὶ ἐθρήνει ἐκεῖνον, ὅστις ἀτάραχος πρὸ αὐτῆς καὶ ἀκίνητος, ἠδιαφόρει πρὸς πᾶν περὶ αὐτὸν τελούμενον.

Εἶχε πληρώσει τὰς ἁμαρτίας τῶν ἄλλων !

ΛΓ'

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ὥραν, τὸ παραπέτασμα ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς τελευταίας πράξεως τῆς Σιλβίας.

Ἡ ἰταλὶς κατέφυγεν εἰς τὸ θεωρεῖόν της καὶ ταχεῖα ὡς ἀστραπή, ἀπέβαλλε τὰ ἐνδύματα τοῦ χοροῦ· ἐσπόγγισε τὸν ἱδρῶτα, ὅστις περιέβρεχε τὴν ὠμοπλάτην αὐτῆς, ἐνεδύθη τὰ συνήθη ἐνδύματά της καὶ ταχεῖα ὡς ἀστραπή, κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου τῆς Δουβερναί, ἥτις ἐξεπλήρου καὶ παρ' αὐτῇ τὰ αὐτὰ καθήκοντα.

Ἡ Ἰουλιανὴ εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ πάλιν τὴν εὔνοιάν της, διὰ τῆς ὑποταγῆς καὶ τῆς προθυμίας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ της.

Ἡ μεγάλη αὕτη βία τῆς χορευτρίας, εἶχε τὴν ἑξῆς ἀφορμήν :

Ἐν μέσῳ τῆς πρώτης πράξεως, καθ' ἣν ὥραν ἡ θαλαμηπόλος ἔρριπτεν ἐπανωφόριόν τι ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς χορευτρίας, ἥτις πρὸ ὀλίγου εἶχε χορεύσει ἓν βάλς, εἶπε πρὸς αὐτήν :

—Τὸ ἄτομον, ὅπερ ὑπεσχέθη εἰς τὴν κυρίαν κάτι τι σπουδαῖον, παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ τοῦ μεγάρου της, κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου ἔξοδον αὐτῆς· πρὸς τοῦτο θέλει πέμψει τὴν ἅμαξαν της πρὸς τὴν κυρίαν, θὰ σᾶς ἀναμένει δὲ εἰς τὸ μέγαρόν της.

Ἡ χορεύτρια δὲν ἀντέταξέ τι.

Εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις τὴν Μαρίαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας καὶ ἡ κρεολὸς τῇ ἐνέπνεεν οὐ μόνον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ καὶ φιλίαν. Τῇ ἠύγνωμόνει διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν συμπάθειάν της, διὰ τοὺς κόπους ὅσους πρὸς χάριν της κατέβαλε, μὴ ὑποπτεύουσα ποσῶς τὴν ἀφορμήν. Ἔπειτα ἡ κρεολὸς ἐφαίνετο τόσῳ πλουσία, τόσον λαμπρά, τόσον ὡραία, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν κινῇ εἰς τὰς ἐρεύνας ἐκείνας ἄλλο αἴσθημα ἐκτὸς τῆς καλοκαγάθου εὐγενείας της.

Ἦτο λοιπὸν ἀφοσίωσις πραγματικὴ ἐκείνη, ἣν ἡ χορεύτρια ἠσθάνετο πρὸς αὐτήν.

—Θὰ μὲ συνοδεύσῃς καὶ σύ, εἶπε μόνον πρὸς τὴν θαλαμηπόλον.

—Ἂν ἡ κυρία τὸ ἐπιθυμεῖ !

Ἡ καρδία τῆς χορευτρίας ἔπαλλε βιαιότερον τοῦ συνήθους.

Ἀφ' ὅτου ἐπανεῖδε τὸν Ματθαῖον ἡ ἰδέα τῆς ἀνευρέσεως τοῦ πατρός της καὶ τῆς οἰκογενείας της, τῇ εἶχε καταστῇ ἀναπόφευκτος σκέψις, καὶ τὸ μυστήριον, ὅπερ τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὴν ἐστενοχώρει.

Διὰ νὰ τὴν ζητῇ οὕτως ἐσπευσμένως ἡ κρεολός, τοῦτο ἐσήμαινεν ὅτι εὗρε τὴν ἀπόδειξιν ἣν ἐζήτει.

Διότι καὶ ἄλλως τε ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεντεύξει της μετὰ τῆς Μαρίας, τῇ ὑπέδειξεν αὕτη ὅτι ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν της.

Ἅμαξα κομψοτάτη, συρομένη ὑπὸ ἑνὸς μόνου ἵππου, ἀλλ' ὅλως ἀριστοκρατική, τὴν ἀνέμενεν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σκρίμπ. δύο βήματα μακρὰν τῆς θύρας δι' ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐξήρχοντο.

Ἡ Ροζίτα ἐπέβη αὐτῆς, ὅλως ἀνύποπτος μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της, καὶ ὁ εὔρωστος ἵππος ἤρξατο τρέχων πρὸς τὰ βουλεβάρτα.

Ἀπὸ τοῦ Μελοδράματος εἰς τὸ Φωμπούργ Σαὶν-Ζερμαίν, ἔνθα ἔκειτο τὸ μέγαρον δ'Ἐλύ, δὲν ἦτο βεβαίως ἡ αὐτὴ ἀπόστασις, οἵα ἡ πρὸς τὸ Πὰρκ-Μονσὼ ἄγουσα, ἔνθα ἡ κρεολὸς κατῴκει· ἦτο μάλιστα ὡς νὰ διευθύνετό τις εἰς τὸν Νότιον πόλον, ἀντὶ τοῦ Βορείου· ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ ὕελοι τῆς ἁμάξης ἦσαν κλεισταί, ἡ νεᾶνις δὲν ἐσκέφθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν διεύθυνσιν ἣν κατὰ προτίμησιν ἔλαβεν ὁ ἁμαξηλάτης.

Ἄλλως τε, δὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῶν Παρισίων παρὰ τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ὁδὸν Πιγὰλ καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ θέατρον καὶ ὁ νοῦς αὐτῆς ἐπλανᾶτο ἀλλαχοῦ, ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὴν ὁδὸν ἣν ἡ ἅμαξα διήρχετο.

Καὶ οὔτε εἶχε τὸν καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ.

Ἐν τῷ ἡμίφωτι τῶν ἐρήμων ὁδῶν οὗς ἡ ἅμαξα διέτρεχε ἀθορύβως, ὅπως συνήθως αἱ ἰδιωτικαὶ ἅμαξαι κυλίωνται, ἄφινεν ὄπισθέν της τὰς οἰκίας καὶ τοὺς φανούς, πρὶν προφθάσῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος.

Μετ'ὀλίγον δὲ θόρυβος λιθοστρώτου ἠκούσθη καὶ ἡ ἅμαξα εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον αὐλὴν πρὸ τοῦ πυλῶνος φωτιζομένου ὑπὸ δύο λυχνιῶν.

Εἶχον φθάσει.

Ἡ Ἰουλιανὴ κατέβη πρώτη καὶ ὡδήγησε τὴν κυρίαν της εἰς ἀντιθάλαμον πράγματι μεγαλοπρεπῆ, ἀλλ' ἐρημότερον τῶν ὁδῶν ἃς διῆλθον.

Ἡ εὐλαβὴς θαλαμηπόλος εἶχε προφανῶς σπουδάσει τὰ μέρη.

Ἀνῆλθε, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὴν ὁδηγήσῃ, εἰς τὴν εὐρύχωρον κλίμακα καὶ ἔφθασεν εἰς μακρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ διάδρομον, ἀσθενῶς φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας κεκαλυμμένης ὑπὸ ὑελίνου σφαίρας, καὶ τεθειμένης ἐπὶ εἴδους τινὸς ποδοστάτου ἐφηρμοσμένου εἰς τὸν τοῖχον. Φθάσασα εἰς τὴν θύραν δωματίου τινὸς ἔκρουσεν ἐλαφρῶς καὶ ἤνοιξε χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν.

Παραμερίσασα δὲ ὅπως διέλθῃ ἡ κυρία της, ἔκλεισε ὄπισθεν ἐκείνης τὴν θύραν, λέγουσα πρὸς αὐτήν:

— Ἡ κυρία θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἡ Ροζίτα εὑρέθη μόνη ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, διότι ἡ Ἰουλιανὴ εἶχεν ἐξαφανιθῇ.

Ὅταν ἐδοκίμασε νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὑρίσκετο, ἀπόλυτος σιγὴ ἐβασίλευε πέριξ της καὶ μόνον ἠκούετο ὁ βραδὺς καὶ κανονικὸς κτύπος ὡρολογίου εὑρισκομένου ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς περικαλύμματος ἐξ ἐβένου καὶ ὀρειχάλκου.

Ἡ ταχεῖα ἐκείνη πορεία καὶ ἡ κατάληψις, οὕτως εἰπεῖν, ἀγνώστου μεγάρου ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἀφύπνισε τὴν νεάνιδα, ἥτις ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρεύετο.

Τὸ μέρος, ἔνθα εὑρίσκετο, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φοβίσῃ.

Ἦτο μικρὰ αἴθουσα, πλήρης λαμπρῶν ἐπίπλων, δυναμένη νὰ χρησιμεύσῃ εἰς οἰκογενειακὴν συνάθροισιν ἢ πρὸς ὑποδοχὴν φίλων.

Καὶ ὅπως ἡ κλίμαξ, ὅπως ὁ πρόδρομος, ὅπως καὶ οἱ διάδρομοι, ἐφωτίζετο ἀσθενῶς ὑπὸ δύο λυχνιῶν, ὧν αἱ ὑέλινοι σφαῖραι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τριχάπτων.

Τάπητες ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους, τάπητες παριστῶντες ἱστορικὰ γεγονότα, εἰς ἕνα τῶν ὁποίων διέκρινεν ἡ νεᾶνις τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐσθὴρ καὶ τῶν Ἀσσυρίων.

Τὰ παραπετάσματα ἦσαν καταβιβασμένα. Ἐν τῇ ἑστίᾳ τὸ πῦρ ἤρχιζε σβεννύμενον, ἀλλ' ἀνέπνεέ τις ἐκεῖ ἀέρα εὐάρεστον εὐζωΐας καὶ πολυτελείας. Ἐν τούτοις ἡ κυρία δὲν ἐφαίνετο καὶ τὸ μέγαρον παρίστα ὄψιν κατοικίας νεκρῶν ἢ κοιμωμένων.

Οὐδεὶς θόρυβος ἠκούετο ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις ἄλλωστε ἦτοεἐπεστρωμένος διὰ παχέων ταπήτων.

Παρῆλθον στιγμαί τινες, καθ' ἃς ἡ χορεύτρια διεσκέδαζε παρατηροῦσα τὴν ἐπίπλωσιν τῆς μυστηριώδους αἰθούσης καὶ τὰς ἀρχαίας ἐκ κεχρυσωμένου ξύλου ἕδρας· ἐπὶ ἑνὸς στηλοβάτου προτομὴ μαρμαρίνη γυναικὸς τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' καὶ ἐπὶ τῆς ἑστίας ὀρειχαλκίνη νύμφη τοῦ Κλαδιὸν παρίστατο πειραζομένη ὑπὸ δύο σατύρων.

Καὶ πάντοτε τὸ μονότονον τὶκ τὰκ τοῦ ὡρολογίου, ἦτο ὁ μόνος ἀκουόμενος θόρυβος!

Ἐπὶ τέλους φωνὴ ἀνθρώπων ἠκούσθη εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον καὶ διέκρινε τὴν φωνὴν τῆς Ἰουλιανῆς.

Ἔπειτα ἡ θύρα ἡ μετὰ τοῦ δωματίου συγκοινωνοῦσα ἠνεώγη καὶ ἀνήρ τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔνθα ἐκείνη ἀνέμενε.

Ἡ Ροζίτα ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα, ἐνῷ ὁ ἀνὴρ ἐμειδία.

— Συνελείφθης εἰς τὴν παγίδα, τῇ εἶπεν, ἀλλὰ μὴ τρέμῃς· οὐδὲν δύνασαι νὰ φοβηθῇς ἐνταῦθα διότι εὑρίσκεσαι εἰς τὴν οἰκίαν φίλου.

Ἡ Ροζίτα ἔμεινεν ἄφωνος· ὠπισθοδρόμησε μόνον μέχρι τῆς ἑστίας, εἰς ἣν ἐστηρίχθη.

Ὁ πρίγκηψ προσεπάθει νὰ φαίνηται μειδιῶν, κατὰ βάθος ὅμως ἦτο περισσότερον συγκεκινημένος, παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

Ἡ συμβουλὴ τοῦ φίλου του Κροαζβὶλ δὲν τῷ ἐφαίνετο ἤδη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, τόσῳ εὔκολος.

Ἐν τούτοις τὸ δυσκολώτερον ἐγένετο, ἡ Ἰταλὶς εὑρίσκετο παρ' αὐτῷ.

— Διατί μ' ἔφεραν ἐδῶ; ἠρώτησεν ἐκείνη διὰ φωνῆς σταθερᾶς.

— Διὰ νὰ σὲ ἴδω ἐδῶ, καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, εἶπεν ὁ πρίγκηψ.

— Τότε μετεχειρίσθησαν ψεῦδος διὰ νὰ μ' ἀπατήσωσι;

Ὁ Μαυρίκιος ἀπήντησε κτηνωδῶς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐγνωσμένης εὐγενείας τῶν τρόπων του.

— Δὲν γνωρίζω, εἶσθε ἐδῶ ἐν τῷ οἴκῳ μου, σεῖς μία κοινὴ κόρη, μία χορεύτρια, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Ἡ Ροζίτα ὠχρίασεν ἐξ ὀργῆς.

— Οἱ λόγοι σας εἶναι λόγοι ἀνάνδρου τῷ εἶπεν, καὶ ἡ πρᾶξίς σας ἔτι πρός· ἀλλὰ τί ἐλπίζετε παρ' ἐμοῦ;

— Ἐλπίζω νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μ' ἐμπαίζῃς.

— Σᾶς ἐμπαίζω! ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐννοῶ.

Καὶ ἵστατο πρὸ αὐτοῦ εὐθεῖα, φρίσσουσα· ἦτο δὲ παράδοξον θέαμα ἡ ὄψις τῆς πτωχῆς ταύτης κόρης, τῆς ἐχούσης οὐρανοχρόους τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τόσῳ γλυκεῖς, ὥστε ἠδύνατο νὰ συγκινήσῃ καὶ τ' ἄγρια θηρία! ἡ ξανθὴ κόμη της ἐπιμελῶς ἐστραμμένη καὶ καλυπτομένη ὑπὸ παλαιοῦ περικαλύμματος, ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐπανωφορίου της τοῦ τόσου καὶ ἤδη ἁπλοῦ, ὥστε ἐφαίνετο ἔνδυμα βοεμῆς, ἔτι καὶ νῦν· ἀλλὰ τόσον ἀγγελικὴ τὴν ὄψιν, τόσῳ ὡραία τὴν διάπλασιν! ἀπέναντι τοῦ κεκορευμένου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ ἑτοίμου πρὸς ἐκτέλεσιν ἀτίμου πράξεως, ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὰς αἰσθήσεις του ἅμα ὡς καὶ τὴν ἀλαζονίαν του!

— Δὲν ἐννοεῖς, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, ἄκουσέ με λοιπόν.

Καὶ σύρας ἕδραν ἐκάθισεν ἡσύχως πρὸ τῆς χορευτρίας.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνερχόμενος, ὡς ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ διαβήματός μου διὰ τῆς βοηθείας τῆς ἀθλίας Ἰουλιανῆς. Ἐλησμόνει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀτιμίαν τῆς πράξεώς του.

Καὶ δὲν ἐσκέπτετο πλέον παρ' ὅτι εἶχε ὡραῖα πράγματα νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς φίλους του.

Εἶχεν ὑποστῇ ἀρκετὰ σκώμματα, παρ' αὐτῶν ἦτο καιρὸς νὰ ἱκανοποιηθῇ!

— Ἄ! δὲν ἐννοεῖς λοιπόν; ἐπανέλαβε καὶ πάλιν τονίζων πᾶσαν λέξιν τῆς εἰρωνικῆς ἐκείνης ἐκφράσεως, δὲν ἐννοεῖς; λοιπὸν ἀγάπη μου, θὰ ἐννοήσῃς μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἐστάθη ὀλίγον, ὡς τοὺς ὑποκριτὰς τοὺς παρασκευάζοντας, τὴν προξενηθησομένην ἐντύπωσιν.

— Ὅταν ἦλθες εἰς Παρισίους ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ σὲ ἀπαντήσω παρὰ τοῖς Σερβέν, τοῖς καλλίστοις αὐτοῖς φίλοις, τοῖς παραδόξοις καὶ εὐθύμοις· ἔνθα ἔλαβες τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς ἀρετῆς! Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης σοὶ ἐπεδαψίλευσα τόσας περιποιήσεις, λεπτοτάτας τολμῶ νὰ τὸ εἴπω, ἄνθη ἀδάμαντας, ὅλα εἰς μάτην! τὰ κατεπάτησες περιφρονητικῶς, corpo di baco! ὡς λέγετε σεῖς, μὲ ἔκαμες ἄνω κάτω sangue di Cristo! (μὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ) ἔπρεπε νὰ εὕρω κανὲν μέσον νὰ σὲ πείσω, ἐζήτησα καὶ τὸ εὗρον.

— Τὸ ὁποῖον;

— Τὰ χρήματα εἶναι παντοδύναμα, ἐπλήρωσα καὶ εἶσαι εἰς τὰς χεῖράς μου, ἐὰν θελήσῃς νὰ προκαλέσῃς σκάνδαλον ἡ θαλαμηπόλος σου θὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἦλθες μὲ τὴν πλήρη εὐχαρίστησίν σου καὶ ἄλλως τίς δικαστὴς θὰ δικάσῃ μεταξὺ τῆς διαβεβαιώσεως ἑνὸς δ' Ἐλὺ καὶ τῆς καταγγελίας μιᾶς χορευτρίας νομάδος; Τὸ φρονιμότερον λοιπὸν εἶναι νὰ ὑποκύψῃς· δὲν εἶσαι τῆς γνώμης μου;

— Ὄχι.

Ἡ Ἰταλὶς ἐπρόφερε τὴν μόνην ταύτην λέξιν μὲ σταθερότητα λίαν δυσοίωνον διὰ τοὺς σκοποὺς τοῦ πρίγκηπος, ἀλλ' οὗτος δὲν ἀπεθαρρύνθη.

— Μοὶ ἀρέσῃ ἡ εἰλικρίνειά σου, τῇ εἶπεν ἡδύνων τὴν φωνὴν αὐτοῦ· διότι τὰ πράγματα καθίστανται εὐκρινέστερα. Ἂς ἴδωμεν. Δὲν δύναταί τι νὰ σὲ δελεάσῃ;

— Τίποτε.

— Παρατήρησον τὰς ἄλλας. Τί ἐπιδιώκουσι; πλούτη· δὲν θέλεις ν' ἀποκτήσῃς τοιαῦτα;

— Εὐχαριστῶ.

— Ἀλλ' ἐκ τίνος αἵματος κατάγεσαι καὶ διαφέρεις τόσῳ τῶν ἄλλων γυναικῶν ὅσαι σὲ πλησιάζωσι; καὶ ἐν τούτοις ἔχεις ἐραστήν.

— Ἐραστήν!

— Σὲ εἶδον περιδιαβάζουσαν εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ ἐξερχομένη μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ σκότει· κρύπτεσαι ἐξ ὑποκρισίας· αὐτὸ εἶναι βέβαιον! διὰ τοῦτο δὲν ἀξίζεις πλειότερον ἐκείνων περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου ὡμίλουν.

Τὴν φορὰν ταύτην ὅμως, ἡ Ροζίτα δὲν ἀπεκρίθη· οἱ ὡραῖοι κυανοὶ ὀφθαλμοί της ὑψώθησαν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφαίνετο ἀναζητοῦσα ἀόρατόν τι φάσμα.

Ὁ πρίγκηψ ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ὤφειλε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ σοῦ· ἀλλὰ συνέβη τὸ ἐναντίον· ἀνεπήδησα μαθὼν τοῦτο, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι θὰ ἐγέλας ἀρκετὰ μὲ τὸν ἀνόητον αὐτὸν πρίγκηπα δ' Ἐλὺ ὅστις σὲ κατεπλήρου δώρων ἀξίων αὐτοῦ καὶ ἀπετύγχανεν. Ἐνῷ ποταπός τις γραφεὺς ἢ καὶ εἷς ἀκροβάτης ἴσως, ἐλάμβανε δωρεάν, ὅτι οὗτος προσεφέρετο νὰ πληρώσῃ τόσῳ ἀκριβά.

— Κύριε!.... ἐψιθύρισεν ἡ Ροζίτα κρύπτουσα εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον.

— Ἄκουσόν με....πρῶτον.

— Πρὸς Θεοῦ!...

— Ἐταπεινώθην ἀρκούντως διὰ τὴν ἀντιζηλίαν ταύτην, διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα τὸ ἑξῆς. Θὰ γίνῃς ἰδική μου, διὰ μίαν μόνην ἡμέραν, ἢ διὰ δέκα μακρὰ ἔτη· ἀδιάφορον ἀρκεῖ τοῦτο νὰ γίνῃ· κατόπιν κάμε ὅτι σοὶ ἀρέσκει· ὁ προτιμόμενος ἐραστὴς προσφέρεται νὰ σὲ νυμφευθῇ, τόσῳ τὸ καλλίτερον· θὰ προσέλθῃς φέρουσα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας πλήρεις χρυσοῦ, διότι θὰ σὲ προικίσω γενναίως. Ἀπὸ τὴν ἀντίστασιν δέ, τί θὰ κερδίσῃς; τίποτε· εὑρίσκεσαι ἐνταῦθα καὶ δὲν θὰ ἐξέλθῃς τοῦ μεγάρου παρὰ αὔριον ἐν πλήρει ἡμέρᾳ· διότι πρέπει νὰ μάθωσι, ὅλοι οἱ Παρίσιοι ὅτι ἡ Ροζίτα, ὁ ἀστὴρ οὗτος τοῦ χοροῦ, ἦλθε τὴν νύκτα ἐν τῷ μεγάρῳ δ' Ἐλὺ μὲ πλήρη τὴν συγκατάθεσίν

της, ὥστε ἐὰν ἡ φιλοτιμία μου πειραχθῇ ἐκ τῆς ἀρνήσεως τοῦ ἔρωτός σου, ἡ ἀλαζονία μου τοὐλάχιστον θὰ ἱκανοποιηθῇ. Μὲ ἐννοεῖς τώρα ;

Σκοτοδίνη διῆλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀτυχοῦς κόρης.

Χάρις εἰς τὴν σύμπραξιν τῆς Ἰουλιανῆς, ἡ παγὶς εἶχε στηθεῖ τεχνηέντως· δὲν ἐσκέπτετο πλέον ἑαυτήν, ἀλλὰ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν ἐραστὴν αὐτὸν πράγματι, ἀλλ' ἐραστὴν νόμιμον, ὅστις τὰ πάντα παραβλέπων, τῇ προσέφερε τὴν χεῖρα καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πῶς θὰ ἐξηγνίζετο εἰς τὰ ὄμματά του ἀπὸ τοιούτου αἴσχους ; τί ἤθελεν ἀντιτάξῃ εἰς τὰς ἀναμφισβητήτους ταύτας ἀποδείξεις ἐγκλήματος, μηδόλως τελεσθέντος ; Ὁποία ἀπογοήτευσις δι' αὐτόν !

Τὸ κτύπημα τοῦτο τὴν κατεσύντριψε καὶ προσεβλήθη ὑπὸ καταπλήξεως· πᾶσα ἡ εὐτυχία της κατεστρέφετο, ἀφίπτατο ἀνεπιστρεπτεί.

Ὁ Μαυρίκιος, ἐπωφελούμενος τῆς καταπλήξεώς της, ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

Ὅτε ἠσθάνθη τὰ χείλη τοῦ πρίγκηπος ἐγγίζοντα τοὺς δακτύλους αὐτῆς, ἐζήτησε νὰ ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, ἀλλ' ἀσθενῶς.

—Ἄφες με, ἐψέλλισεν ἐκείνη, μοὶ προξενεῖς φρίκην !

—Ὡς βλέπεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαυρίκιος, ἔλαβα καλῶς τὰ μέτρα μου· δὲν δύνασαι νὰ διαφύγῃς τὴν τοιαύτην τύχην· ὑποτάχθητι λοιπὸν εἰς αὐτήν. Ἄλλως τε, ποῦ εὑρίσκεις τὸ ἄτοπον ; Τί κακὸν δύναται νὰ προέλθῃ ἐκ τούτου πρὸς σέ ; Τί πολυτιμώτερον δύναταί τις νὰ ἔχῃ φίλου, κρυφίως ἐρχομένου ἀρρωγοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν, εἰς πᾶσαν στενοχωρίαν σου ; Ἄκουσόν με, Ροζίτα, καὶ ἔσομαι πρὸς σὲ ὁ μυστικὸς οὗτος φίλος, τρυφερός, ἀφωσιωμένος, ἄσωτος ἐν ἀνάγκῃ. Ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά μου ; Θεωρεῖς τοιοῦτον τὸ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ; Διατί μὲ περιφρονεῖς οὕτως, ὡς νὰ ἤμην εἷς τῶν περιφρονητέων τοῦ ὄχλου ; Ἀποκρίθητι. Θέλεις νὰ κλεισθῇ εἰρήνη μεταξύ μας ;

Τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἐξέφραζεν ἐσχάτην ἀγωνίαν.

—Κύριε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, χωρὶς ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της, οὔτε νὰ σᾶς ἀκούσω θέλω, ἀλλ' οὔτε καὶ δύναμαι. Σᾶς ἐξορκίζω ὅμως εἰς ὅ,τι ἱερώτερον ἔχετε ἐπὶ γῆς, ἄφετέ με ν' ἀπέλθω. Ὀμνύω δὲ νὰ λησμονήσω τὴν παροῦσαν σκηνὴν καὶ νὰ σᾶς θεωρῶ πάντοτε εὐγενῆ, ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν πλανηθέντα. Ἡ τιμή σας ἐξεγείρεται κατὰ τῶν λόγων σας ! Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐρυθριάσητε, σκεπτόμενος μόνον, ὅτι ἠδύνασθε νὰ ἐκτελέσητε τὴν ἀπειλήν σας καὶ νὰ μὲ καταστρέψητε.

—Νὰ σᾶς καταστρέψω !

—Ναί· ἀγαπῶ πράγματι νέον ἄνδρα, ὅστις μὲ ἐτίμησε ζητήσας τὴν χεῖρά μου· αὐτὸς εἶναι ὁ ἐραστής, περὶ οὗ μοὶ ὁμιλήσασε· οὔτε αὐτός, οὔτε ἐγὼ δὲν εἴμεθα πλούσιοι· ἀλλ' ἀρκούμεθα ἀμφότεροι εἰς τὴν μετριότητά μας. Θὰ ἀφήσω τὸ θέατρον, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐπλάσθην καὶ θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς ἐξοχήν τινα, νὰ ζήσωμεν εὐεργετοῦντες, ἐὰν μᾶς εἶναι τοῦτο ἐπιτετραμμένον ὑπὸ τῶν μέσων, ἅτινα θὰ διαθέτωμεν.

—Εἶναι συγκινητικόν, μὰ τὴν πίστιν μου, τὸ τοιοῦτον. Τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ μὲ ἐκπλήττει. Ἔστω, νυμφεύθητι, πουλάκι μου· κόψε τὰ πτερά σου· αὐτὸ ἀποβλέπει σέ. Λοιπὸν δὲν θέλω νὰ μοὶ ἀνήκῃς ἐπὶ ἔτη. Μία μόνη ὥρα μοὶ ἀρκεῖ καὶ κατόπιν, σοὶ ὀμνύω, ὅτι θὰ σὲ χαιρετῶ μὲ σέβας, ὡς τὴν αὐστηροτέραν τῶν ἀρετῶν. Πότε ;

—Ποτέ !

—Εἶναι ἡ λέξις αὕτη πολὺ μεγάλη !

—Θέλω νὰ διαμείνω ἄσπιλος, πρὸς χάριν τοῦ συζύγου μου.

Ὁ πρίγκηψ ἠθέλησε νὰ προσπαθήσῃ τελευταίαν τινὰ ἀπόπειραν.

—Ἄς ἴδωμεν ! πρέπει νὰ σὲ ἱκετεύσω ; εἶπεν οὗτος μὲ φωνὴν τεταραγμένην. Σοὶ λέγω ὅτι εἶμαι παράφρων ἐξ ἔρωτος· οἱ ὀφθαλμοί σου μὲ σαγηνεύουν· δὲν βλέπω, δὲν ἀκούω πλέον παρὰ σέ. Σὲ ὀνειροπολῶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Μ' ἔκαμες νὰ μισήσω πάσας τὰς γυναῖκας· καὶ πρέπει νὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἡ παραφορά μου εἶναι τόσῳ μεγάλη, ἀφοῦ μ' ἔφερεν, ἐμέ, ἕνα πρίγκηπα ὁ' Ἐλύ, νὰ διαπράξω ἔγκλημα ἀνάξιον ἐμοῦ, ἀνάξιον εὐγενοῦς. Ἐν τούτοις τὸ ἔπραξα καὶ πρέπει νὰ πεισθῇς ὅτι αἱ φρένες μου πλανῶνται. Ἔσω ἀγαθή, Ροζίτα. Τίς θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ μυστήριον αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος ; Ἐπιθυμεῖς λοιπόν, διὰ τὴν ματαίαν καὶ ψευδῆ αὐτὴν ἰδέαν τῆς τιμῆς, νὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν νὰ χαθῶ βασανιζόμενος ; Λάβε οἶκτον εἰς τὰ δεινά μου, διότι ὀμνύω κ' ἐγὼ εἰς ὅ,τι ἔχω ἐπὶ γῆς προσφιλέστερον, ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν, χωρὶς νὰ ὑποκλίνῃς εἰς τὰς ἱκεσίας ἢ εἰς τὰς ἐπιθυμίας μου.

—Ἀδύνατον.

—Εἶναι ὁ τελευταῖός σου λόγος ;

—Ὁ τελευταῖος.

—Τί ἀθλία ἐπιμονή !

—Ἄφες με νὰ ἐξέλθω.

—Ὄχι.

Ἐν ὁρμῇ ὀργῆς ὁ πρίγκηψ διέστρεψε τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τῆς νεάνιδος καὶ τῇ ἀπέσπασε κραυγὴν πόνου.

Τότε διὰ τῆς δεξιᾶς της, ἥτις ἔμενεν ἐλευθέρα, ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου της βραχὺ ἐγχειρίδιον καὶ τὸ ἤγειρε κατὰ τοῦ διώκτου της.

Ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς ψυχή της ἐδειλίασε ! Φρικίασις διῆλθε τὰς φλέβας της ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τοῦ αἵματος.

Αἴφνης ἀπέρριψε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς αἰθούσης, τὰ γονατά της ἐκάμφθησαν καὶ ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ πρίγκηψ νὰ τὴν ὑποβαστάσῃ θὰ ἔπιπτε κατὰ γῆς λιπόθυμος.

Ἡ λιποθυμία αὕτη ἐν καιρῷ ἐρχομένη ἦτο ὅλως ἀνέλπιστος !

Ἤδη τῷ ἀνῆκεν !

Τὸ μεγαλοπροπὲς καὶ πολυτελὲς ἐκεῖνο δωμάτιον ἦτο ἄξιον ὡραίας μελλονύμφου.

Ἐπὶ τῶν τοίχων ἐμπεπετασμένων διὰ παλαιοῦ ὑφάσματος τῆς Δαμασκοῦ, εἰκόνες τοῦ Δρουαί, τοῦ Νατιὲ καὶ τοῦ Λωτοὺρ ἐπεδείκνυον τὰς χάριτάς των.

Ἦσαν μαρκησίαι μὲ τὴν κόμην ἐμπεπασμένην παιπάλῃ, ὑψηλὴν ὡς πυραμίδα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μὲ τὰς πλατείας χειρίδας καὶ τὰ λειοσηρικὰ ἐνδύματα.

Ἡ κλίνη ἐφ' ἧς ἡ Ροζίτα ἔκειτο ἤδη ἐκτάδην, χαμηλὴ καὶ εὐρύχωρος, ἦτο κεκαλυμμένη καλλιτεχνικώτατα ὑπὸ μετάξης καὶ τριχάπτων.

Ὁ πρίγκηψ ἐδίσταζε πρὸς στιγμήν.

Ἡσχύνετο νὰ τελέσῃ, μισητὴν τοιαύτην πρᾶξιν, ἐπωφελούμενος τῆς ἀκινησίας τοῦ θύματός του.

Ἀλλὰ τὸ πάθος παραφέρει. Ἡ Ροζίτα ἦτον ἐξαισίως ὡραία, μὲ τὴν κόμην λυτὴν πίπτουσαν ὡς καταρράκτης ἐπὶ τῶν ὤμων της, καὶ σχηματίζουσαν οὕτως εἰπεῖν χρυσοῦν προσκεφάλαιον ὑπὸ τὴν ὡραίαν ὠχρὰν κεφαλήν της, καὶ ἐπὶ τῶν λεπτοτάτων σκεπασμάτων τῆς κλίνης.

Μὲ πυρετώδη χεῖρα ὁ Μαυρίκιος, ἀπέσπασε τὰς κρατούσας τὸν στηθόδεσμον καρφίδας, καὶ τὰ χείλη του ἀνεζήτων τὰ χείλη τῆς νεάνιδος ὅπως ἀποθέσωσιν ἐπ' αὐτῶν ἄτιμον φίλημα, τὴν ἔσφιγγεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἀναίσθητον καὶ μὴ δυναμένην νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν· αἴφνης ὑπὸ τὰς αὐθάδεις θωπείας του, τὸ ψυχρὸν σῶμα ἐζωογονήθη, καὶ ἠγέρθη ὡς γαλβανισθεῖσα, οἱ ὀφθαλμοί της ἠνεώγησαν καὶ ἐφαίνετο ἀγωνιζομένη νὰ ἐνθυμηθῇ· προσεπάθει νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἔνθα εὑρίσκετο, καὶ αἴφνης ἀπωθοῦσα τὸν πρίγκηπα ἐκραύγασε πάσει δυνάμει :

—Ἀνδρέα !

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἦτο σπαρακτική.

Ὁ πρίγκηψ εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ἐμάντευσε μέρος τῆς ἀληθείας· δὲν θὰ ἐβράδυνε δὲ νὰ μάθῃ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ταύτην.

Ζωηρὸς ἦχος ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

—Εἶναι ἐκεῖνος, εἶπεν, ἐγειρομένη ἡ Ροζίτα.

Ὁ πρίγκηψ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος.

Δεύτερος κτύπος βιαιότερος τοῦ πρώτου ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ φωνή τις ἐκραύγασε·

—Ἀνοίξατε, ἢ σπάζω τὴν θύραν.

—Ἀνδρέα! ἐκραύγασεν ἡ νεᾶνις, σπεῦσε πρὸς ἐμέ !

Ἐν τῶν θυροφύλλων ὑπεχώρησε μετὰ κρότου, ὑπὸ τῆς ὁρμητικῆς ὠθήσεως τοῦ γραμματέως.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι, ἐνῷ ἡ Ροζίτα, τῆς ὁποίας ἡ ἐξέγερσις κατέπιπτεν, ἐρρίφθη βραδέως ὠλισθήσασα ἐπὶ τοῦ τάπητος, λιπόθυμος ἐκ νέου.

ΛΔ'

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν παρέστη εἰς τὴν παράστασιν τῆς Συλβίας, ἀλλ' ἐσκόπει πάντοτε νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλῆ του Ροζίταν.

Πολλάκις ἀνέμενεν αὐτὴν ἐξερχομένην τοῦ θεάτρου, ὅταν δὲ συνέπιπτε νὰ τὴν συνοδεύῃ ἡ Ἰουλιανή, περιορίζοντο εἰς ἀνταλλαγὴν βλέμματος, ὅπερ ἐπήρκει διὰ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν τῆς ἐπαύριον. Συνήθως ὅμως ἐπὶ μιᾷ ἢ ἄλλῃ προφάσει, ἡ νεᾶνις ἀπηλάσσετο τῆς ἐπιτηρήσεως τῆς ψευδελαβοῦς θαλαμηπόλου. Τότε οἱ δύο νέοι ἀπήρ-

χοντο ὁμοῦ τὴν ὁδὸν Πιγάλ, ἣν πολλάκις ἐμήκυνον διὰ πλαγίων τινῶν δρομίσκων ὡς συνήθως πράττουσιν οἱ ἐρωτόληπτοι.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μάτην ἀνέμενεν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας! αἱ ὧραι παρήρχοντο καὶ ἡ πρώτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα ἐσήμαινεν, ἡ θορυβώδης νεολαία ἐχύνετο πρὸς τὰ καφενεῖα καὶ τὰ ζυθοπωλεῖα ὅπως δειπνήσωσι κατὰ τὸ σύνηθες.

Καί τοι δὲ τῷ ἐφαίνετο ἀπίθανον ν' ἀνεχώρησεν δι' ἄλλης ὁδοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μέχρι τῆς ὁδοῦ Πιγὰλ ὅπως ἴδῃ ἐὰν ὑπῆρχε φῶς εἰς τὸ μέγαρον Δουβερναί.

Τὰ πάντα ὅμως ἦσαν σκοτεινὰ καὶ κατάκλειστα ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ μεγάρῳ.

Τοῦτο ἀνησύχησε μεγάλως τὸν ἐρωτόληπτον.

Ἔστη ἐπ' ὀλίγον ὡς σκοπὸς πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Σερβὲν ἥτις καὶ αὕτη ἦτο σκοτεινή.

Μόνον εἰς τῆς θυρωροῦ τὸ παράθυρον ἐφαίνετο ἀσθενές τις φῶς, ἔκ τινος σωλῆνος τοῦ φωταερίου ἐξερχόμενον, ἀλλ' ἀσθενὲς καὶ ἑτοιμόσβεστον.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχεν ἐπανέλθει ἡ Ροζίτα.

Ἐσήμανεν ἡ πρώτη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥρα.

Ὁ Ἀνδρέας ἠγνόει εἰς ποῖον ἅγιον νὰ ἀποταθῇ ὅπως μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἀνεξηγήτου ἐκείνης ἀπουσίας, ὅτε συνοδία πολυάριθμος ἠκούσθη ἐρχομένη πρὸς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, γελῶσα θορυβοδῶς.

Ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ Σερβέν.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τοὺς γυναικείους γέλωτας τῶν κορασίων ὡς καὶ τὸν βαρύφωνον ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ γλύπτου.

Καίτοι ἠσχύνετο νὰ φωραθῇ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς χορευτρίας, ὡς ἁπλοῦς μαθητὴς πηγαινοερχόμενος, ἡ ἀνησυχία του ὑπῆρξε τῆς ἀλαζονίας του ἰσχυροτέρα καὶ ἔστη ὅπου ἦτο.

Ὁ Σερβὲν ἐβάδιζεν ὄπισθεν τῆς οἰκογενείας του, ἀλλὰ τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἀνάστημα, ἐδέσποζεν, τῆς συνοδίας, ὥστε παρετήρησε πρῶτος τὸν γραμματέα.

—Σεῖς εἰς τοιαύτην ὥραν; εἶπεν· νυκτοπεριπατῶν!

—Ἐγὼ αὐτός.

Τοῖς εἶπε τότε ὅτι τὸν εἶχον ἐπιφορτίσῃ νὰ φέρῃ παραγγελίαν τινὰ εἰς τὴν χορεύτριαν, ἀλλὰ μάτην ἀνέμενεν αὐτήν.

—Δὲν ἐπανῆλθεν; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ πρωτότοκος τῶν Σερβέν.

—Ὄχι.

—Εἶσθε βέβαιος; ἐπανέλαβε μὲ τεταραγμένην φωνήν.

—Βεβαιότατος.

—Ἄ, Θεέ μου! ἐκραύγασεν αὕτη, θὰ τῇ συνέβη δυστύχημά τι.

Καὶ ἐν ὀλίγαις λέξεσι διηγήθη ὅ,τι ἤκουσε λεγόμενον παρὰ τοῦ πρίγκηπος, βεβαιοῦντος ὅτι ἡ νεᾶνις προσεχῶς ἤθελεν ὑποκύψει.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν τὴν ἤκουε πλέον.

Ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς Μαργαρίτας καὶ τοῦ Σερβίνου καὶ εἰσπηδήσας εἰς τὴν πρώτην ἅμαξαν ἣν καθ' ὁδὸν συνήντησε,

—Θὰ ἔχεις ἓν πεντόφραγκον, εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, ἂν μετὰ ἓν τέταρτον θὰ εἶμαι εἰς τὸ μέγαρον δ' Ἐλύ.

Ἐν γένει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, οἱ ἁμαξηλάται, ἂν οἱ ἵπποι των δὲν εἶναι καταπεπονημένοι, κερδίζουσι τὰ χρήματα εὐσυνηθήτως.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἵππος τοῦ ἁμαξηλάτου εἰς ὃν ὁ Ἀνδρέας ἀπετάνθη ἦτο εὔρωστος, εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἰσήρχετο ἐν τῇ αὐλῇ φωτιζομένη πάντοτε ὑπὸ τῶν δύο λυχνιῶν.

Ἡ θυρωρὸς καὶ οἱ ὑπηρέται εἶχον ἀποσυρθεῖ εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Ἀνδρέας οὐδ' ἐζήτησε τινὰ ἐξ αὐτῶν.

Ἀλλὰ παρετήρησε μόνον τὰ συμβαίνοντα.

Τὸ ἐπὶ τῆς αὐλῆς πρόσωπον τοῦ μεγάρου ἦτο σκοτεινόν· οὗτος ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κῆπον πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὰ δωμάτιά του.

Τὸ δωμάτιον τοῦ πρίγκηπος ἐφωτίζετο, ἐνῷ συνήθως ὁ πρίγκηψ ἔμενεν ἀργὰ εἰς τὴν λέσχην.

Ὁ γραμματεὺς παρεμόνευεν.

Μετ' ὀλίγον διέκρινεν ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων διακεκριμένας σκιὰς καὶ ἐπείσθη ὅτι τὸ προαίσθημα τῆς Μαργαρίτας δὲν ἦτο ἐσφαλμένον.

Ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ διαμερίσματα τοῦ μεγάρου.

Ἀνῆλθε ταχέως εἰς τὰ δωμάτιά του καὶ διά τινων διαδρόμων συγκοινωνούντων πρὸς ὅλον τὸ μέγαρον ἔφθασεν ἀθορύβως εἰς τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμα τοῦ πρίγκηπος.

Εἶχε μόλις ἀφιχθῆ ἐκεῖ ὅτε κραυγὴ πνιγομένη προέβαλε τὰς ἀκοάς του.

Ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Ἰταλίδος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐβύθισεν αὐτήν.

—Ἄ! εἶσθε σεῖς, κύριε, ὅστις κάμνετε τόσον θόρυβον, εἶπεν ὁ πρίγκηψ τρέμων ἐξ ὀργῆς.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπεκρίθη.

Δι' ἑνὸς νεύματος ἔκαμε τὸν Μαυρίκιον νὰ παραμερίσῃ καὶ ἐλθὼν πρὸ τῆς Ἰταλίδος ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ἐκείνη διέμενεν ἀναίσθητος.

—Πῶς ἡ νεᾶνις αὕτη, εὑρίσκεται ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

—Ἀναμφιβόλως διότι ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ.

—Ψεύδεσθε.

—Τὴν λέξιν ταύτην θὰ πληρώσῃς ἀκριβά, ἐκραύγασεν ὁ πρίγκηψ ἀναζητῶν ὅπλον τι.

Τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου τῆς Ἰταλίδος, λάμποντος πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἔκυψε τότε ὅπως τὸ λάβῃ. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας σταυρώσας τὰς χεῖρας τῷ εἶπεν:

—Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριε! τὸ ὅπλον ὅμως αὐτὸ εἶναι ἀνάξιον ὑμῶν.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως ὁ θαλαμηπόλος ἀφυπνισθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου ἀφίκετο πρὸ τοῦ κατωφλίου, περίτρομος καὶ ἕτοιμος νὰ καλέσῃ τοὺς λοιπούς ὑπηρέτας.

—Σιωπή! διέταξεν ὁ Μαυρίκιος, μὴ δυσαρεστούμενος νὰ περάνῃ τὴν σκηνὴν ἐκείνην ἐντιμώτερον ἀφ' ὅτι τὴν ἤρχισεν. Ὑπαγε καὶ φέρε ἐκ τοῦ δωματίου μου δύο ξίφη καὶ οὐδὲ λέξιν εἰς οὐδένα.

Ἀπευθυνόμενος δὲ πρὸς τὸν Ἀνδρέαν.

—Ἔχετε δίκαιον, κύριε τῷ εἶπεν, τὸ ξίφος μᾶς ἁρμόζει καλλίτερον, καὶ θὰ κάμῃς καλὰ νὰ ὑπερασπίσῃς ἑαυτόν, διότι σοὶ ὀμνύω ὅτι ἂν δυνηθῶ, θὰ σὲ φωνεύσω.

Ὁ θαλαμηπόλος ἐπανῆλθε κομίζων τὰ ξίφη καὶ τρέμων, διότι προέβλεπεν ὅτι ἤθελε λάβῃ χώραν δρᾶμα ὅπερ νὰ ἐμποδίσῃ δὲν ἐτόλμα.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἠρέσκετο νὰ ἀνθίστανται εἰς τὰς θελήσεις του.

Τὰ δύο ξίφη ἦσαν ὅμοια κατὰ τὸ μῆκος.

—Ἐκλέξατε, κύριε, εἶπεν.

Ὁ Ἀνδρέας ἐδίσταζεν· ὄχι διότι ἐφοβεῖτο, ἀλλ' ἡ μονομαχία ἐκείνη ἡ ἐν τῷ σκότει γενομένη, ἐντὸς δωματίου καὶ ἄνευ μαρτύρων, τῷ ἐπροξένει φρίκην.

Θὰ ἐπροτίμα νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ροζίταν καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου, ὅπως μὴ ἐπανέλθῃ ποτὲ ἐν αὐτῷ.

—Μὴν μὲ ὠθῆται, κύριε, εἶπε, διότι ἂν καὶ ἡ διαγωγή σας ἦτο ἄνανδρος, καὶ ὅσον πρίγκηψ καὶ ἂν ἦσθε, ἐνδομύχως σᾶς περιφρονῶ, δὲν ἐπιθυμῶ ὅμως τὸν θάνατόν σας,

Τὸ ἓν τῶν δύο ξιφῶν ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν του.

Καὶ ἐπειδὴ ἐδίσταζεν ἔτι,

—Μὲ ἀπεκάλεσας ψεύστην καὶ ἄνανδρον, εἶπεν ὁ πρίγκηψ, τί πρέπει νὰ κάμω ὅπως σὲ βιάσω νὰ κτυπηθῇς;

Καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους, ἐχάραξε ἐρυθρὰν γραμμὴν ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ γραμματέως.

Ἡ Ροζίτα κατέκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος!

—Ἀπάγαγε αὐτήν, διέταξεν ὁ μαρκήσιος τὸν θαλαμηπόλον, ὅστις καὶ ὑπήκουσε.

Ὁ Ἀνδρέας ὥρμησεν ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἡ ἀκατανόμαστος ἐκείνη προσβολὴ τῷ ἔδιδε τῷ δικαίωμα νὰ φονεύσῃ.

[Ἕπεται συνέχεια.]

Τονυ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Περιοδικὸν μηνιαῖον δι' οἰκοδεσποίνας καὶ μητέρας καὶ νεάνιδας, ἐκδιδόμενον εἰς αὐτοτελῆ κομψότατα τομίδια ἐξ 68 σελίδων ἕκαστον κατὰ μῆνα. Τὰ 12 τομίδια τοῦ Α' ἔτους: Ὑγιεινὴ τῆς Καλλονῆς, Οἰκιακὴ Μαγειρική, (ἐξεδόθησαν ἤδη), Οἰκιακὴ Ζαχαροπλαστική, Ὁδηγὸς Συμπεριφορᾶς, Ἡ Οἰκοδέσποινα ὡς Νοσοκόμος καὶ Φαρμακοποιός, Πῶς διατηροῦνται καὶ καθαρίζονται τὰ ἐνδύματα, Οἰκιακὴ Γαλακτοκομία, Πῶς διατηροῦνται τὰ τρόφιμα, Ὑγιεινὴ τῆς οἰκίας, Τὰ πρῶτα καθήκοντα τῆς μητρός, Οἰκιακὴ ἀνθοκομία καὶ Ἠθικὴ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων.—Πρωτοφανὲς ἐν Ἑλλάδι δημοσίευμα, χρησιμώτατον, πρακτικώτατον, εὐθυνότατον. — Συνδρομὴ ἐτησία Ἑλλάδος δρ. 4, Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5. — Γραφεῖον, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 60, ἐν Ἀθήναις.

A. Auvard, μαιευτῆρος ἐν τοῖς Νοσοκομείοις τῶν Παρισίων

ΤΟ

ΝΕΟΓΝΟΝ

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ — ΥΓΙΕΙΝΗ — ΘΗΛΑΣΙΣ

Μετάφρασις **Κ. Κυριαζίδου**, ὑφηγητοῦ τῆς Παθολογίας τῶν παίδων ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Μετὰ 12 μεγάλων εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ.

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» (ὁδὸς Προαστείου ἀρ.10) ἀντὶ φρ.1,50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθ. ταχυδρ. τελῶν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης πρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι:

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆ τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΪΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς 'Αθῆναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.		6.20π	11.25π	1.45μ	'Ολύμπια	ἀν.	8.10π			2.30μ
'Αθῆναι	»		7.00	12.05	2.25	Πύργος	ἄφ.	9.05			3.25
Κόρινθος	ἄφ.		10.04	3.00	5.50		ἀν.		7.00π	2.30μ	3.40
	ἀν.		10·24	3.15	4.20μ		ἄφ.		8.50	4.40	5.18
	ἄφ.		12,56	5.08	7.15	Λεγαινὰ	ἀν.	6.40π	8.55		5.24
'Ακράτα	ἀν.	6.00π	12.59	5.10			ἄφ.	9.15	11.05		7.50
Αἴγιον	ἄφ.	7.10	2.02	6.00		Πάτραι	ἀν.		7.45π	11.50π	3.05μ
	ἄφ.	9.15	3.40	7.20		Αἴγιον	ἀν.		9.29	1.80	5 00
Πάτραι	ἀν.		7.15π	2.00μ	4.10μ		ἄφ.		10.34	1.58	6.05
Λεχαινὰ	ἄφ.		9.45	4.55	6.18	'Ακράτα	ἀν.	6.20π	10.39	2.02	
	ἀν.	6.50π	9.50		6.23		ἄφ.	9.00	1.05	3.55	
	ἄφ.	8.55	11.40		8.10	Κόρινθος	ἀν.	7.00π	1.25	4.15	
Πύργος	ἀν.	7.05π	1.00			'Αθῆναι	ἄφ.	10.25	4.30	7.10	
'Ολύμπια	ἄφ.	8.00	1.55			Πειραιεὺς	ἄφ.	11.00	5.00	7.40	

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	10.15π	—	6.42π	Λουτρὰ	—	—	2.00μ
Βαρθολομὸ	10.35	3.10μ	7.05	Κυλλήνη	6.20π	11.25	4.00
Κυλλήνη	11,05	3.40	7.35	Βαρθολομὸ	6.50	11.51	4.33
Λουτρὰ	12.30	—	—	Καβάσιλα	7.05	—	4.50

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 10.28π	1.30μ (1)	Τρίπολις	ἀν. 7.35π	9.25π (2)
'Αργος	ἀφ. 12.55	4.10	**Ναύπλιον**	» 9.50	12.20
Ναύπλιον	» 1.40	4.45	'Αργος	» 10.35	12.56
Τρίπολις	» 4.25	7.45	Κόρινθος	ἀφ. 12.50	3.25

(1) Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν. (2) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον— Μεταξὺ Μύλλων 'Αργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ'ἑκάστην. 3

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν 'Εφημερίδων.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἐργασία εὐρωπαϊκὴ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντὸς εἴδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη! ἐξεδόθη! ἐξεδόθη!

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικὸν καὶ γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἔννατον — Τόμος ἔννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαίρετον, χαριτωμένον, μὲ εὐφυΐαν σπινθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, μὲ γοῦστον ἀπαράμιλλον, μὲ ποικιλίαν θελκτικήν· τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδός του.

Σύγκειται ἐκ **450** σελίδων.—Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβὰς ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμῳδίας, δραμάτια, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκηνάς, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται καὶ πᾶλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ **50** εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξειργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν Ἑλλάδα, χρυσόδετον..... φρ. **4.50**
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν » ..... φρ. **5.** —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαχοῦ συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Λόγιοι Ἕλληνες θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἐφέτος εἰς τὸ Ἡμερορόγιον Σκόκου τὴν σύγχρονον ἐν Ἑλλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωήν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου **ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΟΝ**

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. **29.** — (Ἀνατολικὴ πλευρά).

Ἀπέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὡραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.— Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.— Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ **συγκαταβατικά.** 8

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΥΣΤΕΙΟΥ, 10